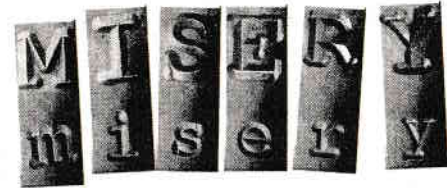

STEPHEN KING

Traducere din limba engleză de
OANA DUȘMĂNESCU

NEMIRA

I
ANNIE

„Când te uiți îndelung într-un abis, abisul se uită și el la tine.“

FRIEDRICH NIETZSCHE, *Dincolo de bine și de rău*

1

umbra whunnnn

yerrrrnn umbra whunnnn

fayunnnn

Aceste sunete, chiar și în ceață.

2

Dar uneori sunetele – la fel ca durerea – se estompau și atunci rămânea numai ceața. Și-a amintit întunericul; întunericul de nepătruns venise înaintea ceții. Oare asta însemna că face progrese? Să fie lumină (chiar dacă cețoasă) și lumina era bună și așa mai departe, și așa mai departe? Sunetele existaseră în întuneric? Nu cunoștea răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări. Avea vreun rost să le pună? Nu știa răspunsul nici la această întrebare.

Durerea era undeva dincolo de sunete. Durerea se găsea la est de soare și la sud de urechile sale. Era tot ce *știa*.

Pentru o perioadă care i s-a părut interminabilă (și care chiar așa a fost, de vreme ce durerea și ceața furtunoasă erau singurele lucruri existente), sunetele au reprezentat singura realitate exterioară. Nu avea idee cine este sau unde se află și nici nu-i păsa. Își dorea să

moară, dar prin ceața impregnată de durere care-i umplea mintea ca un nor vârațic aducător de furtună, nu știa că asta își dorește.

Pe măsură ce timpul trecea, a devenit conștient că apăreau perioade când durerea lipsea și că asta se întâmpla ciclic. Și pentru prima oară de la ieșirea din bezna totală ce precedase ceața, a avut un gând fără legătură cu situația sa actuală, oricare ar fi fost aceasta. Un gând despre o structură distrusă, formată din piloni, care ieșea din nisipul de pe plaja Revere. Părinții săi îl duceau adesea la plaja Revere în copilărie, iar el insistă mereu să-și întindă pătura într-un loc de unde putea observa structura de piloni, care i se părea că seamănă cu colțul ascuțit al unui monstru îngropat. Îi plăcea să stea și să privească apa ridicându-se până acoperea colțul. Apoi, câteva ore mai târziu, după ce mânca sandviciuri și salată de cartofi, după ce sorbea ultimele picături de Kool-Aid din termosul tatălui său, chiar înainte ca mama lui să spună că e momentul să strângă și să pornească spre casă, vârful pilonului distrus începea să se zărească din nou – mai întâi doar o sclipire între două valuri, apoi din ce în ce mai mult. Până când gunoiul era aruncat în tomberonul uriaș pe care scria PĂSTRĂȚI-VĂ PLAJA CURATĂ, până când jucăriile lui Paulie erau adunate

(*asta e numele meu, Paulie, eu sunt Paulie și diseară mama îmi va unge cu Johnson's Baby Oil pielea arsă de soare, și-a spus el în norul în care locuia acum*)

și pătura strânsă, colțul reapărea aproape în întregime, cu părțile sale negricioase, rotunjite de sedimente, înconjurate de pete mișcătoare de spumă. Era marea, încercase să-i explice tatăl său, dar el știuse întotdeauna că este pilonul. Marea venea și pleca; colțul rămânea. Doar că uneori nu-l puteai vedea. Fără colț, nu exista maree.

Amintirea i se tot învârtea în minte, înnebunitoare, ca o muscă leneșă. Căuta să priceapă ce însemna asta, dar sunetul îl întrerupea perioade lungi.

fayunnn

roșu prrretutindeni

lut wbunnn

Uneori, sunetele se opreau. Uneori, *el* însuși se oprea.

Primul lucru pe care și-l amintea cu adevărat limpede despre prezent, despre acest *acum* din exteriorul ceții, era că se oprea, că devenea brusc conștient că nu mai putea respira și că era în regulă, de fapt era de-a dreptul senzational; putea îndura un anumit nivel de durere, dar uneori se sătura și se bucura să iasă din joc.

Apoi o gură s-a lipit de a lui, o gură care era, neîndoielnic, a unei femei, în ciuda buzelor aspre și uscate, iar vântul din gura femeii a suflat în propria lui gură, în jos, pe gât, umplându-i plămâni. Și când buzele s-au desprins, a simțit pentru prima oară mirosul păzitoarei sale, l-a simțit în vârtejul răsuflării pe care o trimisese înăuntrul lui așa cum un bărbat pătrunde cu forța o femeie care nu-l dorește, o duhoare îngrozitoare de fursecuri cu vanilie, înghețată de ciocolată, pui cu sos și caramelle cu unt de arahide.

A auzit un glas strigând:

– Respiră naibii! *Respiră*, Paul!

Buzele s-au lipit din nou de ale sale. Răsuflarea îi vâjâia din nou pe gât. Vâjâia precum curenții rece și umed care se stârnește în urma metrului, luând cu el bucăți de ziar și ambalaje de dulciuri. Buzele s-au retras, iar el și-a spus *Dă Doamne să nu lași să-ți iasă pe nas*, dar nu s-a putut abține și ah, ce mai duhoare, ce duhoare, DUHOAREA asta nenorocită.

– *Respiră, lua-te-ar naibal!* a strigat vocea nevăzută, iar el s-a gândit *O să respir, fac cum vrei tu, te rog, dar nu mai face asta, nu mă măi infecta* și chiar a încercat, dar buzele ei s-au lipit iar de ale lui, buze uscate și moarte ca niște fâșii de piele tăbăcită, și femeia l-a violat din nou cu aerul ei.

De data aceasta când ea și-a îndepărtat buzele, el nu a lăsat răsuflarea să iasă, ci a împins-o și a inclus-o într-o uriașă respirație proprie, pe care a aruncat-o afară. A așteptat ca pieptul nevăzut să i se umfle din nou de la sine, cum făcuse toată viața, fără niciun ajutor din partea sa. Fiindcă nu s-a întâmplat așa, a mai inspirat o dată cu putere, apoi a început să respire singur, făcând-o cât putea de repede, ca să se curețe pe dinăuntru de mirosul și de gustul ei.

Aerul obișnuit nu avusese niciodată un gust atât de bun.

Începea să se rătăcească iar în ceață, dar, înainte ca lumea lui estompată să dispară definitiv, a auzit un glas de femeie mormăind:

- Uf! A fost cât pe ce!

Dar n-a fost să fie, s-a gândit el și a adormit.

A visat colțul-pilon, era atât de real încât simțea că poate întinde mâna și-și poate trece palma peste rotunjimile fisurate și negre-verzui.

Când a revenit la starea de semiconștientă, a fost capabil să facă legătura dintre pilon și situația lui actuală – totul părea foarte clar. Durerea nu semăna cu o maree. Aceasta era lecția visului care de fapt reprezenta o amintire. Durerea doar *părea* că vine și că pleacă. Durerea era precum pilonul, uneori acoperită și alteori vizibilă, dar întotdeauna acolo. Când nu-l hărțuia prin norul său cenușiu ca o stâncă, era recunoscător în mod prostesc, dar nu mai putea fi păcălit prea mult timp – durerea se afla tot acolo, așteptând să revină. Și nu era *un singur* colț, ci *doi*; pilonii erau durerea și într-un fel el știa de multă vreme, înainte ca mintea lui să conștientizeze, că pilonii zdrobiți erau picioarele lui zdrobite.

Dar a mai trecut un timp până când, în cele din urmă, a putut să rupă crusta de salivă uscată care-i lipise buzele și să murmure:

- Unde mă afl?

Lângă patul său stătea o femeie, cu o carte în mâini. Numele celui care scrisese cartea era Paul Sheldon. Și-a dat seama fără pic de surprindere că e numele lui.

- Sidewinder, Colorado, a răspuns ea când el a izbutit în sfârșit să rostească întrebarea. Mă numesc Annie Wilkes. Și sunt...

- Știu, a zis el. Ești cel mai mare fan al meu.

- Da, a replicat ea, zâmbind. Exact asta sunt.

3

Întuneric. Apoi durerea și ceața. Apoi înțelegerea faptului că, deși constantă, durerea era uneori îngropată într-un compromis nefiresc,

despre care credea că e ușurare. Prima amintire reală: se oprea și apoi era violent adus înapoi la viață de răsuflarea împuțită a femeii.

Următoarea amintire reală: degetele ei vărându-i ceva în gură la intervale regulate, ceva asemănător capsulelor de Contact, doar că, în lipsa apei, rămâneau pur și simplu acolo și, când se topeau, aveau un gust incredibil de amar, care aducea puțin cu al aspirinei. Iar fi prins bine să scuipe gustul acela amar, dar știa că nu trebuie s-o facă. Pentru că gustul amar aducea fluxul peste pilon

(PILONI sunt PILONI sunt DOI OK sunt doi ne-am înțeles acum taci taci și gata sst)

și făcea ca durerea să treacă pentru o vreme.

Aceste lucruri veneau toate la intervale foarte mari, dar apoi, când durerea în sine nu se estompa, ci începea să se erodeze (așa cum însuși pilonul de pe plaja Revere se eroda, se gândea el, pentru că nimic nu durează o veșnicie – deși copilul care fusese odinioară s-ar fi strămbat la auzul unei astfel de erezii), lucrurile din afară începeau să prindă contur tot mai rapid, până când lumea obiectivă, cu toată încărcătura sa de amintiri, experiențe și idei preconcepute, se restabla într-o oarecare măsură. Era Paul Sheldon, care scria romane de două feluri, unele bune, altele bestselleruri. Fusese căsătorit de două ori și tot de atâtea ori divorțase. Fuma prea mult (sau fumase înainte de toate astea, indiferent ce însemna „toate astea“). Ceva foarte rău i se întâmplase, dar încă trăia. Norul cenușiu-închis începea să se risipească din ce în ce mai repede. Va mai dura o vreme până când cel mai mare fan al său îi va aduce mașina de scris Royal, veche și zgomotoasă, cu gura rânjită și cu glasul ca al lui Ducky Daddles, dar Paul a înțeles cu mult înainte că se afla într-o încurcătură teribilă.

4

Partea limpede a creierul său a văzut-o înainte să știe că o vede cu adevărat și cu siguranță a înțeles-o înainte să știe că a înțeles-o – altfel de ce ar fi asociat cu ea astfel de imagini mohorâte și sinistre?

De câte ori ea venea, el se gândea la idoli slăviți de triburile superstițioase africane, din romanele lui H. Rider Haggard¹, se gândea la pietre și la pietro.

Imaginea lui Annie Wilkes ca idol african, desprins din *She* sau din *Minele regelui Solomon*, era deopotrivă grotescă și straniu de nimerită. Era o femeie solidă care, în afară de umflătura sânilor mari, dar deloc primitivi, de sub puloverul gri pe care-l purta mereu, părea să nu aibă alte forme feminine – nu exista nicio rotunjime a șoldurilor sau a feselor și nici pulpe sub succesiunea infinită de fuste de lână pe care le purta în casă (se retrăgea în dormitorul ei nevăzut ca să îmbrace o pereche de jeansi înainte de a se ocupa de treburile de afară). Trupul ei era mare, dar nu și generos. Te făcea să te gândești la cheaguri și la bariere, nicidecum la orificii primitive, spații deschise ori zone intermediare.

Îi lăsa mai ales impresia tulburătoare de *soliditate*, ca și cum n-ar fi avut vase de sânge sau organe interne; ca și cum ar fi fost doar o Annie Wilkes solidă de la stânga la dreapta și din cap până-n picioare. Era din ce în ce mai convins că ochii ei, ce păreau să se miște, erau de fapt pictați pe chip și că nu se mișcau mai mult decât ochii din acele portrete care par să te urmărească oriunde te deplasezi prin camera în care sunt atârinate. I se părea că, dacă ar fi format litera V cu două degete și ar fi încercat să i le vâre în nări, acestea ar fi intrat doar câțiva milimetri și s-ar fi lovit de ceva solid (dar oarecum flexibil); că puloverul ei gri, fustele de casă lipsite de orice bun-gust și jeansii uzați cu care muncea pe afară făceau parte din trupul ei solid, fibros și compact. Așadar, sentimentul său că femeia aducea cu un idol dintr-un roman pasionant nu era deloc surprinzător. La fel ca un idol, îți oferea un singur lucru: o stare de neliniște care se adâncea și se transforma, încet-încet, în teroare. La fel ca un idol, îți lua toate celelalte lucruri.

¹ Henry Rider Haggard (1856-1925), scriitor de romane de aventuri a căror acțiune se desfășoară în locuri exotice, mai ales în Africa. Este autorul romanelor *She* și *Minele regelui Solomon* (n. tr.).

Nu, stai puțin, asta nu era prea corect. Ea îi oferea, de fapt, și altceva. Îi oferea pastilele care aduceau fluxul peste piloni.

Pastilele erau fluxul; Annie Wilkes reprezenta luna care i le împingea în gură ca pe niște resturi aduse de valuri. Îi aducea câte două pastile la fiecare șase ore, mai întâi anunțându-și prezența doar cu două degete pe care i le vâra în gură (și în foarte scurt timp el învățase să sugă cu nesăț acele degete violente, în ciuda gustului amar), mai târziu făcându-și apariția în puloverul ei și într-una dintre cele șase fuste, de obicei având îndesat sub braț un exemplar broșat dintr-o carte de-a lui. Noaptea venea la el într-un halat roz și pufos, cu fața lucind de un soi de cremă (el ar fi putut numi ingredientul principal cu ușurință, chiar dacă nu văzuse niciodată flaconul din care o scotea femeia; mirosul de oaie al lanolinei era puternic și evident), trezindu-l din somnul său agitat și plin de vise, cu pastilele cuibărite în mână și cu luna pătată suspendată în fereastră, deasupra unuia dintre umerii ei solizi.

După o vreme – după ce frica din sufletul lui a prins dimensiuni prea mari pentru a mai putea fi ignorată –, și-a dat seama ce fel de pastile primea de la ea. Era un analgezic pe bază de multă codeină, numit Novril. Ea trebuia să-i aducă plosca atât de rar nu doar pentru că regimul lui alimentar era alcătuit în întregime din lichide și gelatine (mai devreme, când se aflase în nor, îl hrănise intravenos), ci și pentru că Novrilul avea tendința să provoace constipație. Un alt efect secundar, mult mai grav, îl constituia insuficiența pulmonară la pacienții mai sensibili. Paul nu era foarte sensibil, chiar dacă fuma mult de aproape 18 ani, dar respirația i se *oprise* totuși cel puțin o dată (poate că mai existaseră și alte ocazii, în ceață, pe care nu și le amintea). Atunci ea îi făcuse respirație gură la gură. Era posibil să fi fost doar o întâmplare, dar mai târziu a ajuns s-o suspecteze că aproape îl omorâse cu o supradoză accidentală. Ea nu știa atât de multe despre ceea ce făcea câte își închipuia că știe. Și acesta era doar unul dintre multele lucruri legate de Annie care-l înfricoșau.

A descoperit aproape simultan trei lucruri, la vreo zece zile după ce a ieșit din norul cel întunecat. Primul era că Annie Wilkes

dispunea de o cantitate foarte mare de Novril (avea, de fapt, foarte multe medicamente de toate felurile). Al doilea era că devenise dependent de Novril. Iar al treilea, că Annie Wilkes era o nebună periculoasă.

5

Întinericul precedase durerea și norul de furtună; a început să-și aducă aminte ce precedase întinericul în timp ce ea îi povestea ce se întâmplase cu el. Asta a fost la scurt timp după ce el pusese obișnuita întrebare a celui ce se trezește și ea i-a spus că se afla în orașelul Sidewinder, Colorado. În plus, i-a mărturisit că-i citise toate cele opt romane de cel puțin două ori, iar pe cele din seria ei preferată, *Misery*, de patru, cinci, poate chiar de șase ori. Și-ar fi dorit doar ca el să le scrie mai repede. Adăugase că nu-i venise să creadă că pacientul ei era *cu adevărat acel Paul Sheldon*, decât după ce îi verificase actele de identitate din portofel.

– Apropo, unde e portofelul meu? a întrebat Paul.

– L-am pus la loc sigur, a răspuns ea.

Zâmbetul i s-a șters imediat, fiind înlocuit de o vigilență suspicioasă care lui nu-i prea plăcea – parcă ar fi descoperit o *crevasă* adâncă, aproape ascunsă de florile verii, în mijlocul unei pajști luminoase și vesele.

– Crezi că aș fura ceva din el?

– Nu, evident că nu. Doar că...

Doar că tot restul vieții mele e în portofelul ăla, s-a gândit el. Viața mea din afara acestei camere. Din afara durerii. Din afara felului în care timpul pare să se întindă ca o fâșie roz de gumă de mestecat pe care un copil o scoate din gură când se plictisește. Pentru că așa este cu aproximativ o oră înainte de venirea pastilelor.

– Doar că ce, domnu' Domn? a insistat ea, iar el a văzut panicat că ochii ei mijți devin din ce în ce mai negri.

Crevasa se extindea, de parcă în mintea femeii avea loc un cutremur. El auzea vaietul constant și tăios al vântului de afară și

brusc și-a imaginat cum ea îl ridică în brațe, îl saltă pe umărul ei solid, unde ar zăcea ca un sac de pânză aruncat peste un zid de piatră, îl cară afară și-l azvârle într-un troian de zăpadă. Ar muri înghețat, dar înainte de asta, picioarele i-ar pulsa și ar urla de durere.

– Doar că tata mi-a spus să țin ochii mereu pe portofel, a zis el, uluit de ușurința cu care rostise această minciună.

Tatăl său își făcuse un obicei din a nu-l băga în seamă mai mult decât era nevoie și, din câte își amintea Paul, îi dăduse un singur sfat în toată viața lui. În ziua în care Paul împlinise 14 ani, tatăl lui îi dăruise un prezervativ Red Devil într-o folie de aluminiu. „Bagă-l în portofel și, dacă vreodată te exciți când te giugiulești cu vreo fată la cinematograful în aer liber, oprește-te o clipă între momentul când ești suficient de excitat ca să-ți dorești și momentul când ești prea excitat ca să-ți mai pese și pune-ți asta. Deja sunt prea mulți nemernici pe lume și nu vreau să te văd plecând în armată la 16 ani“, îi spusese Roger Sheldon.

Paul a continuat:

– Cred că mi-a spus de-atâtea ori să nu-mi scap portofelul din ochi, încât mi-a intrat în cap. Dacă te-am jignit, îmi pare rău.

Ea s-a relaxat. A zâmbit. *Crevasa* s-a închis. Florile verii s-au legănat din nou cu voioșie. Lui i-a trecut prin minte că ar putea să-și vâre mâna prin acel zâmbet și n-ar găsi altceva decât o beznă flexibilă.

– Nu m-ai jignit. E la loc sigur. Stai puțin... am ceva pentru tine.

A plecat și s-a întors cu un castron cu supă aburindă, în care pluteau multe legume. Nu prea era capabil să mănânce, dar a înghițit mai mult decât crezuse inițial că poate. Ea părea încântată. În timp ce mânca supa, i-a povestit ce se întâmplase, iar el și-a amintit totul pe măsură ce ea îi istorisea. Presupunerea că e bine să afli cum te-ai ales cu ambele picioare zdrobite, însă felul în care a ajuns să știe aceste lucruri era de-a dreptul neliniștitor – ca și cum el însuși era un personaj dintr-o carte sau dintr-o piesă de teatru, un personaj al cărui trecut nu era istorisit ca trecutul, ci narat ca o ficțiune.

Femeia se dusese în Sidewinder cu mașina ei 4x4 să ia mâncare pentru animale și câteva ceva de la băcănie, dar și să se uite la

cărțile de la Wilson's Drug Center – asta se întâmplase miercuri, acum două săptămâni; cărțile noi veneau întotdeauna marțea.

– Ca să fiu sinceră, mă gândeam la tine, a zis ea, vârându-i o lingură cu supă în gură, apoi ștergându-i cu mișcări de profesionistă, folosind un prosop, o picătură prelinsă pe la colțul buzelor. De-asta e o coincidență cu atât mai remarcabilă, pricepi? Speram ca volumul *Copilul lui Misery* să fi apărut deja în ediție de buzunar, dar n-am avut noroc.

Se apropia o furtună, i-a explicat ea, dar, până la amiază, meteorologii susținuseră cu încredere că aceasta urma să se îndrepte spre sud, către New Mexico și către lanțul muntos Sangre de Cristo.

– Da, a spus el, amintindu-și că așa se întâmplase. Au zis că-și va schimba traiectoria. De-asta am și plecat, de fapt.

A încercat să-și miște picioarele. Rezultatul a fost o străfulgere îngrozitoare de durere, care l-a făcut să geamă.

– Nu face asta, a zis ea. Dacă-ți faci picioarele astea să vorbească, Paul, n-o să mai tacă... și nu-ți mai pot da alte pastile decât peste vreo două ceasuri. Și așa îți dau prea multe.

De ce nu mă aflu la spital? Aceasta era, în mod clar, întrebarea pe care voia s-o pună, dar nu era convins că vreunuia dintre ei i-ar fi picat bine. În orice caz, nu deocamdată.

– Când am ajuns la magazinul cu hrană pentru animale, Tony Roberts mi-a spus că ar fi bine să mă grăbesc dacă vreau să ajung înapoi aici înainte să izbucnească furtuna, iar eu am zis...

– Cât de departe *suntem* de acest orașel? a întrebat Paul.

– E ceva drum, a răspuns ea evaziv, uitându-se spre fereastră.

A urmat o scurtă și stranie tăcere, iar Paul s-a speriat de ceea ce a zărit pe chipul ei, pentru că nu a zărit nimic; nimicul negru al unei *crevase* ascunse într-o pajiște alpină, un întuneric unde nu creșteau flori și în care căderea putea fi nesfârșită. Era chipul unei femei care deocamdată se eliberase de toate elementele vitale și de toate reperele existenței sale, o femeie care nu numai că uitase ceea ce începuse să povestească, ci își pierduse memoria cu totul. Paul vizitase cândva un azil de nebuni – cu mulți ani în urmă, când se documenta pentru *Misery*, prima dintre cele patru cărți

ce constituiseră principala sa sursă de venit în ultimii opt ani – și văzuse acea privire... sau, mai bine zis, acea „neprivire“. Cuvântul care o definea era *catatonică*, dar ceea ce-l înfricoșa nu avea o descriere precisă – era, mai degrabă, o comparație vagă; în acea clipă, el credea că gândurile ei deveneau așa cum își închipuise identitatea ei fizică: solidă, fibroasă, fără legături cu lumea de afară, fără niciun loc gol.

Apoi, încet-încet, chipul i s-a limpezit. Gândurile păreau să curgă înapoi în mintea ei. Apoi el și-a dat seama că această *curgere* era un pic greșită. Femeia nu se umplea, ca un iaz sau ca bălțile lăsate în urmă de reflux; *se încălzea. Da... se încălzea, ca un mic dispozitiv electric. Un prăjitor de pâine sau poate o pernă de încălzit șapele.*

– I-am spus lui Tony: „Furtuna asta se duce spre sud.“

La început a vorbit lent, aproape năucă, apoi cuvintele ei au dobândit o cadență normală și au căpătat vivacitatea firească a unei conversații. Dar acum el era în alertă. *Tot* ce ea spunea suna puțin ciudat, puțin sincopat. Ascultând-o pe Annie, parcă ai fi ascultat un cântec interpretat în tonalitatea greșită.

– Dar el a zis: „S-a răzgândit.“ „Ah, rahat!“ am spus eu. „Atunci mai bine mă urc în șa și o iau din loc.“ „În locul tău aș rămâne în oraș, don'șoară Wilkes“, a zis el. „Acum anunță la radio c-o să fie o urgie și că nimeni nu e pregătit.“ Dar, desigur, *a trebuit* să mă întorc – nu are cine să hrănească animalele în afară de mine. Cei mai apropiați vecini sunt alde Roydman, dar ei locuiesc la câțiva kilometri buni de aici. În plus, familia Roydman nu mă place.

I-a aruncat o privire șireată lui Paul când a rostit ultima propoziție și, întrucât el nu i-a răspuns, a bătut cu lingura în marginea castronului, într-o manieră dictatorială.

– Ai terminat?

– Da, sunt sătul, mulțumesc. A fost foarte bună. Ai multe animale?

Pentru că, se gândea el deja, dacă ai multe înseamnă că trebuie să te ajute cineva. Un angajat măcar. „Ajutor“ era cuvântul-cheie

Cuprins

I. ANNIE	11
II. MISERY	117
III. PAUL	249
IV. ZEIȚA	361